

Nieuwsbrief

voor onze medewerkers en donateurs

Jaargang 15, nummer 2

december 2019



HOSPICE ZENIT



Foto: Han Siebers

Ik zag je dansend

je danst als een wolk

een wolk

die zich onthult

een wolk

die voorbijglijdt

een wolk

die ritmisch door de lucht beweegt

kleurrijk

onthullend en verrassend

de wolk in het universum

de dans in het universum

je danst als een bloem

de mooiste bloem in het universum

het liedje van dansschool

van dalen

Uit de bundel Knipsogen met je hart

Houy Freniks





Van de redactie

De herfst is bij uitstek een jaargetijde waarin de natuur een stapje terug doet. Paddenstoelen krijgen dan volop de gelegenheid om zich te vermeerderen. Zie ook de onderste foto op de voorzijde van de cover. Over een paar weken zullen ze wel weg zijn.

Zo gaat dat soms met mensen ook. We bewaren foto's en gaan over tot de orde van de dag. Soms bekijken we die foto's nog een keer en dan denken we terug aan de mooie momenten die we met de ons dierbaren hadden.

Zo ook met die foto waarop die mooie paddenstoelen staan. We zien hoe mooi ze zijn en denken eraan hoe het over enige tijd zal zijn.

Zo ook met de dierbaren onder ons. Het Hospice is daar geen uitzondering op. Meestal vinden de gasten de rust om afscheid van ons te nemen, hoe moeilijk dat soms ook mag zijn. Hopelijk vindt iedereen na het eerste verdriet een moment van rust waarin de mooie momenten de overhand zullen krijgen.

HET WETEN WAARD

Als jullie iets willen schrijven in onze nieuwsbrief, het mag serieus, vrolijk of kritisch van toon zijn. De Nieuwsbrief biedt daartoe de gelegenheid. Voor de volgende nieuwsbrief moet de kopij **uiterlijk 15 april 2020** binnen zijn. Je kunt je bijdrage naar ons postadres sturen of aanleveren per e-mail (zie colofon).

Voor actueel nieuws over het Hospice kun je ook terecht op de website www.Hospicezenit.nl Ongeveer vier werkdagen na het verschijnen van de nieuwsbrief wordt deze ook via de site gepubliceerd.

Als u donateur wilt worden van de Vrienden van Zenit om daarmee een financiële bijdrage te leveren aan het werk van het Hospice kunt u zich aanmelden via de website van het Hospice.

Het rekeningnummer van de Vrienden van Zenit is **NL62RABO 012 08 58 223**

16-07-2019
Lieve Allemaal,
Ontzettend bedankt voor alle goede en liefdevolle zorg voor onze Ome Andre.
Liefs,
Daisy en Monique



Bijzonder bedankje

Afgelopen zomer ontvingen wij een bijzonder bedankje van familie Janssen:
Een glanzend steentje voor iedereen.

Vredig
en volledig
ontspannen ligt daar,
onbewust van enig gevaar
en in diepe rust verzonken,
een klein, bruin balletje te ronken.
Ver weg in het kale, winterse bos,
heeft hij zich opgerold tussen bladeren en mos.
Ik glimlach; dit kleine stekeltje trekt zijn eigen koers.
En stiekem, heel stiekem ben ik zomaar een tikje jaloers.

#Hospicezenit
www.Hospicezenit.nl



DE VLOER VAN DE KEUKEN

Wanneer een keuken elke dag intensief gebruikt wordt door meerdere mensen wordt het op enig moment tijd om de vloer te vervangen. Dat is niet zo lang geleden in de keuken van het Hospice gebeurd. Het resultaat mag er dan ook zijn kijk maar naar onderstaande foto!



UIT DE KEUKEN VAN ZENIT

Tagliatelle met vis en room

Ingrediënten:

een grote zak tagliatelle
uitje
2 teentjes knoflook
2 visbouillonblokjes
2 pakjes room
rasp van een citroen en sap van twee kleine citroenen
3 moten witvis, 250 gram grote garnalen
beetje olie

Bereiding:

Uitje en de knoflook fruiten. De kookroom toevoegen met de visbouillonblokken en de citroenrasp. Dit alles even laten inkoken.
De vis en de garnalen aan de room toevoegen en ongeveer 5 minuten laten doorkoken.
Eventueel nog wat zout of knoflookpeper en dilletopjes naar smaak toevoegen.
De saus en tagliatelle apart serveren.
Smakelijk eten.

Marjan van de Broek





Daar rust zegen op

Er is me vele malen gevraagd hoe het me in Venray bevalt. En het antwoord is steevast 'Uitstekend!'. De hele ontvangst in april en de hele eerste periode zijn buitengewoon hartelijk geweest. Ik kan niet anders zeggen.

'Ja maar', wordt dan doorgevraagd, 'het is toch een ander gebied en het zijn andere mensen en het is een andere aard...?' Klopt allemaal, maar het antwoord blijft even steevast 'Prima!' Want hoe anders het ook zou mogen zijn (valt allemaal wel mee trouwens), het gaat om hetzelfde werk. Werk met mensen. Werk voor mensen. Mensen die een beroep op je doen als priester, als man van God en van de kerk. Mensen naar wie je met Gods hart en oor mag luisteren en aan wie je op gepaste momenten namens God iets mag zeggen. Meestal een woord van bemoediging en vrede. Het komt zelden voor dat mensen opstandig worden of onrustig van een bezoek van de priester. Althans, niet onder zieken. Integendeel.

Ik weet uit een vorige parochie dat er in het begin veel spanningen waren onder vrijwilligers van de kerk: in het herderloze tijdperk tussen oude en nieuwe pastoor hadden heel wat toegewijde krachten onenigheden met elkaar gekregen en van veel werd gezegd dat de nieuwe pastoor zich daar straks maar over moest uitspreken. De eerste weken was het toen alleen maar brandjes blussen.

Ik weet nog heel goed dat ik me pas thuis ben gaan voelen toen een bescheiden meneer me belde met de vraag of ik zijn vrouw alsjeblieft zou willen komen bedienen, want ze had het zwaar. Even geen heisa over futiliteiten, maar - en dat is het mooie van het ambt - even weer bezig mogen zijn met wat er echt toe doet... Dat echtpaar - zij is overleden, hij heeft na een zware periode de draad van het leven toch weer weten op te pakken - is me altijd heel dierbaar gebleven. En bij mijn afscheid van de vorige parochies zat de kerk vol met mensen met wie je op cruciale momenten van het leven - al was het maar voor even - heel intensief contact hebt gehad. Dat zijn waardevolle ogenblikken. Een priester voelt zich het best thuis bij alles wat met het mysterie van leven en dood te maken heeft, in de breedste zin van het woord.

Het Hospice is wat dat betreft zo'n ankerplaats. Hier gaat het om het echte leven, ontdaan van veel opsmuk en gespaard (doorgaans) van wat niet tot de kern van het bestaan behoort. Het is een huis van rust en vrede, waar je ondanks alles goed met het leven kunt omgaan, dan wel het leven zinvol kunt loslaten. Als priester zeg ik er dan bij: teruggeven aan God van Wie je het gekregen hebt en Die het je in handen gegeven heeft.

Het is zeer te waarderen dat het Hospice er is en dat het zo mooi verzorgd is door mensen die er zich met hart en ziel aan geven om elkaar bij te staan en op handen te dragen.

Daar rust zegen op.

Ed Smeets, pastoor-deken

Laatste stap

VERLICHTING

Jaap Jeuken heeft met assistentie van Piet Lensen de verlichting achter het glas in lood in de stilteruimte vervangen. Hierdoor is deze ruimte mooier geworden en het glas in lood komt nu echt tot zijn recht.



Jaar in jaar uit
bij regen en storm
of in de volle zon
met de wind in de rug
of met gekromd hoofd
liep hij steps voor steps
genietend van de omgeving
en het geluid van stilte
voorlij huizen met mensen
en hier en daar een poes
lopend nam hij afstand
van zores van voorheen
en fixeerde hij zijn denken
op toekomstig verschiet
met hoop op gezondheid
en klein menselijk geluk
nog voor de resterende tijd
van zijn aardse zijn
al gaande over paden
zag hij dat alle leven
eens opgeeft
een bloem die verwelkt
een vallend herfstblad
of verdord gras
en het licht aan de hemel
verkort de dag
hij mijmert verder
geniet nog steeds
denkt aan fluitende vogels
en een zingend kind
hij koesterd de gedachte
dat het lopen loonde
en hij vervolgt zijn pad
zijn levensweg
met soms pijn
en dan weer geluk
wetend dat op zeker moment
de werker het lijfje er hij neerlegt
de operazanger niet meer zingt
de schrijver zijn pen terzijde schuift
en de wandelaar schrijft
tot zijn laatste steps

De wandelaar

Aan tafel

Op een mooie najaarsmiddag schuiven Mieke, Ad en Audrey aan de tafel aan die jarenlang dienst heeft gedaan als redactietafel.

Eind dit jaar nemen zij afscheid van de redactie. Een mooi moment om samen terug te kijken en herinneringen op te halen aan 15 jaar nieuwsbrief.

In het voorjaar van 2005 vond er een bijeenkomst plaats in de kantine van het ziekenhuis in Venray. Genodigden waren de allereerste vrijwilligers van ons hospice. Op verschillende tafels stonden bordjes met daarop de namen van de op te richten vrijwilligers-groepen. Ad zag het bordje 'nieuwsbrief' staan, ging aan de tafel zitten en heeft in de bijna 15 jaren die volgden de tafel niet meer verlaten.



We gaan terug naar 12 mei 2005. Dat is de dag dat de vrijwilligersgroep voor de nieuwsbrief het levenslicht zag. In september van dat jaar kwam de groep in actie en was de eerste nieuwsbrief een feit. Het hospice stond toen nog in de steigers.

Het doel van de nieuwsbrief was tweeledig: naar buiten toe wilden we een positieve en reële beeldvorming tot stand brengen, bijdragen aan een positieve naamsbekendheid en laten zien wie we zijn en wat we doen. Intern wilden we zorgen voor verbinding en herkenning. Tenslotte deelden we allemaal in de bijzondere en inspirerende dingen die zich langzaam ontwikkelden.

De eerste jaargang telde twee edities in het door Leo Creemers ontworpen format. In het tweede jaar was er nóg meer te melden en werden maar liefst vijf nieuwsbrieven uitgegeven. In de jaren die volgden kwam de nieuwsbrief drie tot vier maal per jaar uit. Vaste onderwerpen waren onder andere het redactionele stuk, de overweging, berichten van de verschillende werkgroepen, actualiteiten en 'Cis schrijft'. Later werden prominente gastschrijvers uitgenodigd om iets te schrijven, werd "Uit de Keuken van Zenit" toegevoegd en vorig jaar volgde de rubriek waarbij een schrijver de pen doorgeeft aan de volgende. Sinds 2018 wordt de nieuwsbrief twee maal per jaar uitgegeven.



In april 2006 kwam Ad's partner Mieke bij de redactie. Mieke was een directe link met het hospice, waar ze tot op heden deel uit maakt van de kookgroep. Ze was onze oren en ogen binnen Zenit, maakte foto's en was ook regelmatig aanwezig bij de interviews die Ad met gasten afnam. Dit waren meestal indringende en bijzondere gesprekken die Mieke tot de dag van vandaag zijn bijgebleven. Als zij terugkijkt op de afgelopen jaren dan is dat met een gevoel van trots. We hebben plezierig samengewerkt. Soms was het bij de vergadering wat chaotisch, maar het kwam toch altijd op z'n pootjes terecht. We deelden lief en leed en hebben samen wat opgebouwd. Maar we hebben ook mensen verloren. En dat was verdrietig. De bijzondere momenten, emotionele interviews, uitgeleides; dat waren momenten die enorme indruk maakten.



Het zal in de zomer van 2009 zijn geweest dat Ad kennismakte met Audrey. Zij werkte als uitvaartverzorger bij de uitvaart-onderneming waar Ad zo nu en dan inviel. Vanwege haar werk was Audrey dus bekend met het hospice. In het najaar van 2009 kwam ze – als jonkie tussen de oudjes – de groep versterken. Ze vond

het fijn om iets voor het hospice te kunnen betekenen, zonder op de voorgrond te hoeven treden. Audrey schreef veelal de redactionele stukken, nam zo nu en dan interviews af, dacht veel mee over zaken – ook vaak de creatieve kant -, kwam met nieuwe ideeën en wist op positieve wijze haar netwerk in te zetten.

Samen met Wim van Rijswick, Twan Christians en Herman Verheijen vormden we als zestal jarenlang de redactie van de nieuwsbrief. Ad was als 'hoofdredacteur' de drijvende kracht. Hij trommelde twee maanden voordat de nieuwsbrief uit kwam iedereen op. En dan kwamen we, vaak bij Ad en Mieke thuis, bij elkaar. Altijd weer gastvrij ontvangen, met koffie en wat lekkers. Aan het hoofd van de tafel zat Ad, die de ene keer beter dan de andere keer de boel in bedwang kon houden. We brainstormden, overlegden. De taken werden verdeeld. Maar er was ook ruimte voor persoonlijke verhalen. En na een leuke middag ging ieder huiswaarts om aan de slag te gaan met het schrijven van de diverse stukken, het afnemen van interviews, het maken van foto's. Ad verzamelde alles, zorgde voor de verspreiding van zogenaamde platte tekst. Dan volgde vaak nog een overleg om alles te beoordelen en vervolgens ging het naar de drukker.

Ad was ook hier belangrijke schakel, achter de schermen regelde hij veel. Hij hield nauw en goed contact met de drukker en probeerde soms zelfs op het laatste moment een schrijffoutje eruit te krijgen of nog een kleine aanpassing door te voeren. De ene keer met succes, de andere keer konden de persen niet meer gestopt worden. En dan kwam de dag dat we vers van de pers de nieuwsbrief in handen hadden. Elke keer met een gevoel van trots op wat we met z'n allen toch weer voor elkaar hadden gekregen. De enveloppen werden gevuld en door de groep van onze onmisbare bezorgers - Noortje Pannekoek, Bert Elderhorst en Piet Jenniskens - verspreid. Een klein gedeelte werd met de gewone post, sinds een paar jaar gesponsord door Postvak50, verzonden.

Wanneer de kersteditie uitkwam organiseerden we altijd een gezellige avond waarbij we gezamenlijk de enveloppen vulden, maar vooral ook de glazen. Dat was ieder jaar weer een mooie afsluiting, naast natuurlijk ons jaarlijkse etentje. Want ondanks dat de groep een gemêleerd gezelschap was, was het door de jaren heen een leuke en hechte club geworden. De verhalen en anekdotes van onze fotograaf wijlen Frits Martens en wijlen Piet Jenniskens waren ook onvergetelijk.

De inhoud van onze nieuwsbrief werd vaak met plezier en waardering gelezen, de reacties waren veelal positief. Ons uitgangspunt was dan ook dat iedereen de nieuwsbrief zou moeten kunnen lezen. Het moest laagdrempelig zijn, informatief en onderhoudend: alles wat een relatie had met het hospice, met leven en dood, het wel en wee in en om het hospice. Wij hopen dat dit in de afgelopen 15 jaar gelukt is.

Een hoogtepunt was het 10-jarig bestaan van hospice Zenit. Voor de redactie lag er een uitdaging om een mooie jubileumeditie uit te laten komen. Hiervoor werd er een nieuw format bedacht, gebaseerd op het origineel.

Het lettertype werd wat gemoderniseerd, de opmaak wat opgefrist: er zou meer kleur in komen en meer foto's. Van den Munckhof heeft hier actief en goed in meegedacht en kwam tot een prachtige nieuwe opmaak die vanaf de jubileumuitgave de standaard is geworden.

Eind dit jaar nemen Ad, Mieke en Audrey afscheid van de nieuwsbrief. Mieke blijft zich inzetten als vrijwilliger binnen de kookgroep. Ad blijft betrokken bij het hospice als Vriend van Zenit. En Audrey zal op afstand betrokken blijven. Maar wat zeker blijft is de vriendschap die is ontstaan door de jaren heen. Dus zo nu en dan zullen we aanschui-



ven aan de tafel die ooit de redactietafel was, maar die dienst zal blijven doen als de tafel waaraan herinneringen gedeeld worden en mooie gesprekken blijven volgen.

Rest ons nog om de huidige redactie veel succes en prikkelende inspiratie toe te wensen voor de volgende 15 jaar.

Mieke, Ad, Audrey

Het artikel op de pagina's hiernaast maakt duidelijk dat dit jaar in de werkgroep Nieuwsbrief een grote verandering plaatsvond. Nog meer maakt het artikel duidelijk dat Mieke, Ad en Audrey de basis hebben gelegd voor de Nieuwsbrief van het Hospice. Hun inzet resulteerde steeds in mooie en boeiende Nieuwsbrieven. Op hun werkwijze kan voortgebouwd worden. Ad, Mieke en Audrey, namens alle betrokkenen en lezers heel veel dank.

Vanwege hun vertrek heeft de werkgroep in samenspraak met de coördinator gezocht naar nieuwe redactieleden. Daarin zijn we geslaagd. Met ingang van dit jaar hebben Ingrid Driessen en Adie Steen plaatsgenomen in de werkgroep Nieuwsbrief. Ze hebben aan deze en de vorige uitgave al hun bijdrage geleverd. Ze zullen zich nog een keer nader voorstellen.

Twan Christians



Ingrid Driessen



Adie Steen

INGRID IN GESPREK MET *Rebecca Fleurkens*



In welke hoedanigheid kennen we je binnen het Hospice?

Sinds mei 2016 zet ik me binnen de directe zorg voor het Hospice in. Enkele maanden later in dat jaar heb ik mij ook aangesloten bij de uitvaartgroep. Beroepsmatig ben ik in 2017 gestart als oproepkracht in de huishoudelijke dienst, en sinds maart van dit jaar is dit een vaste baan.

Voordat ik in mei 2016 ben gestart als vrijwilliger had ik me al eens georiënteerd of het werk bij het Hospice "iets" voor mij zou zijn. Ik heb dit destijds op een laag pitje gezet. In 2016 werd mijn schoonmoeder opgenomen in het Hospice. Door mijn bezoeken aan haar, kreeg ik min of meer een kijkje in de keuken van het Hospice. De zorg, de omgeving, en de hulp van alle vrijwilligers heb ik ervaren als een warme deken en besloot na het overlijden van mijn schoonmoeder me aan te melden als vrijwilliger. Voor mij is door de combinatie van de diverse functies de cirkel rond. Van het verzorgen van de gast, tot het schoonmaken van de kamer en het eventueel bijwonen van de uitvaart. In het begin was het combineren van de functies soms lastig, maar ik heb geleerd een en ander goed gescheiden te houden en de grenzen van de diverse functies goed te bewaken.

Wie is Rebecca? Omschrijf jezelf in drie woorden. Sociaal, vriendelijk, open, een echt mensen-mens.

Wat vind jij je beste eigenschap? Ik kan goed luisteren naar andere mensen, ben oprecht geïnteresseerd in hun verhaal, leef me in en voel met hen mee.

Ben jij een pessimist of een optimist? Een echte optimist, zonder twijfel.

Van welke kleine dingen word jij gelukkig? Het zijn voor mij echt de kleine dingen die ertoe doen. Een vlinder in mijn tuin, een vogel die mooi fluit, een eekhoorn die mijn pad kruist tijdens een wandeling. Ik ben me er erg van bewust dat het een voorrecht is hiervan te kunnen genieten.

Wat was tot nu toe de mooiste dag van jouw leven? De geboorte van mijn twee dochters.

Hoe ziet je ideale dag eruit? Niet al te vroeg opstaan, vooral niet op de klok te hoeven letten, alles mag en niets moet is het motto van zo'n dag.

Duik jij ergens bovenop of ga jij gestructureerd aan de slag? Licht eraan, in mijn enthousiasme kan ik ergens bovenop duiken. Maar als een situatie anders vraagt kan ik heel gestructureerd te werk gaan, de leiding nemen en geven.

Wat is je kostbaarste bezit? Mijn moeder, ze is uiteraard niet letterlijk mijn bezit maar voor mij van onschatbare waarde. En mijn tatoeage, pas laten zetten. Ik heb hierin een duif en een bloem laten verwerken. Deze staan symbool voor mijn vader en mijn zus.

Wanneer heb je voor het laatst gehuild? Dat was tijdens de uitvaart van een gast uit het Hospice. Het bezoeken van een afscheidsdienst is confronterend, het maakt je nietig, ik overdenk op zo'n moment mijn eigen leven. Maar ondanks dat het mij emotioneert, waarvoor

ik mij overigens niet schaam, blijf ik waar mogelijk deze diensten bezoeken omdat het voor mij - zoals ik eerder aangaf - de cirkel rond maakt.

Wie heb je het laatst gebeld? Mijn moeder. Ik bel eigenlijk niet zo vaak, ik app meer. Omdat mijn moeder niet reageerde op de app die ik haar stuurde en ik van alles te vertellen had heb ik toch gebeld. Tijdens een telefoongesprek heb je actie en reactie, wel zo prettig.

Wat brengt een lach op jouw gezicht? Heel veel! Maar ook nu zit het hem vooral in de kleine dingen. Wanneer mijn dochters gelukkig zijn, en mijn moeder een glimlach op haar gezicht krijgt van een gezellige dag, of het samenzijn als gezin. In het Hospice als ik aan het werk ben, en tijdens een gesprek met een gast een lach op zijn of haar gezicht zie verschijnen.

Tot slot, als jij 10 jaar geleden jezelf een brief mocht schrijven, wat zou dan de boodschap zijn?

Lieve Rebecca,

In de aankomende tien jaar zul je Sara zien, een leeftijd waar je misschien tegenop kijkt maar die je wel mag bereiken (je zus helaas niet) en waar je een mooi verrassingsfeest door krijgt en waar je optimaal van geniet.

Verder zul je afscheid moeten nemen van je vader. Omdat je het zorgen voor (een ander)- je ouders - al genoeg doet sinds het overlijden van je zus, ben je sterk genoeg om de zorg voor je moeder op je te nemen. Je zou je moeder het liefst bij je in huis nemen maar je beseft ook wel dat dat niet gaat, maar door er voor haar te zijn op welke manier dan ook komen jullie er samen wel. Je zorgen-voor-gevoel geeft je ook de kans om dit uit te voeren op een breder vlak, waar je ook heel veel genoegdoening door krijgt.

Ook al mis je dan je vaders adviezen je hebt genoeg van hem geleerd om dit ook zonder hem te kunnen, achter je keuze staan en niet iets doen wat je niet wilt.

Lieve knuffel voor jou ...XXX

Bert Elderhorst VERTELT



Wij, mijn partner Tiny Smolders en ik, waren al geruime tijd met pensioen toen we kennis maakten met de Hospice.

Ik ben in 1934 in Rotterdam geboren, waardoor ik een groot deel van mijn jonge jaren tijdens de oorlog daar heb doorgebracht.

Op 11-jarige leeftijd werd ik door mijn ouders naar Zweden gestuurd omdat ik tijdens de hongerwinter toch wel had afgezien en moest aansterken.

Na ongeveer een anderhalf jaar in Zweden te hebben doorgebracht sprak ik bij terugkomst eigenlijk alleen nog Zweeds. Het was weer even aanpassen om Nederlands te spreken. Ook weer op mijn fiets naar school in plaats van op mijn ski's was wennen.

Ik werd als 16-jarige jongen door mijn vader bij een drukkerij aangemeld, omdat mijn vader daar toevallig als telefoonmonteur van de PTT tijdens een opdracht werkte. Ik werd aangenomen als leerling-handzetter, nog op de ouderwetse manier met een zethaak in de hand en allemaal losse letters. Een heleboel losse letters! Nog op dezelfde manier waarop in de middeleeuwen, o.a. Laurens Janszoon Coster, werkte. Dat was in al die tijd nog niet veel veranderd.

Gelukkig kwamen er daarna snel zetmachines waarbij de tekstregels in lood werden gegoten. Ik volgde een bijkomende studie aan de grafische school en er kwam voor mij plaats op kantoor als calculator. Dit heb ik tot aan mijn pensioen op verschillende drukkerijen blijven doen. Ik heb een 40-jarige carrière opzitten in de grafische sector.

Na ons pensioen zijn wij verhuisd van Rotterdam naar Venray en zochten wij een zinvolle aanvulling van onze vrije tijd. In de krant lasen wij een artikel over het werk van het Hospice en een mogelijkheid om eens langs te komen op een avond om verdere uitleg te krijgen. Dit sprak ons beiden direct aan en al spoedig gingen we meehelpen met de schoonmaak en inrichting via de aannemer omdat die nog niet klaar was. Het was dus al in het prille begin dat we erbij waren.

Tijdens de opening, die gehouden werd in een tent, hebben wij dan ook allerlei hand- en spandiensten verleend waarmee we ons nuttig konden maken.

Aangezien onze hobby koken is, kozen we samen voor een plekje bij de kookgroep. Tiny heeft dit tien jaar, met veel plezier volbracht. Voor mij was na een paar jaar de omgang met de patiënten te moeilijk en ik heb mij toen aangesloten bij de werkgroep nieuwsbrief en dat doe ik nog steeds met veel plezier.

HELP! De wasmachine is kapot!

Wasmachine kapot in het weekend, dat is een strop in het hospice. Actie: firma Gommans uit Oirlo gebeld met een vraag om reparatie. Het antwoord: een gloednieuwe wasmachine zonder rekening.

Heel hartelijk bedankt!



VRIENDEN VAN HOSPICE ZENIT

Dankzij de jaarlijkse bijdragen van onze donateurs met daarnaast enkele giften van particulieren en bedrijven hebben we als vrienden van het hospice ook tijdens het afgelopen jaar in enkele wensen kunnen voorzien.

Zo is er o.a. een bedrag van ruim 3000 euro besteed voor de aanschaf van een 'knuffelbed', zogenoemd door het verpleegkundig personeel. Deze voorziening blijkt voor een aantal gasten een schot in de roos. In Zenit zijn de gastenkamers voorzien van een eenpersoonsbed dat voldoet aan alle eisen die uit oogpunt van kwalitatief hoogwaardige zorg worden gesteld. Met het knuffelbed kan op eenvoudige wijze een tweepersoonsbed worden gecreëerd, zodat de partner of (klein)kinderen lekker kunnen aanschuiven. De praktijk heeft geleerd dat hiervan regelmatig gebruik wordt gemaakt.

Het hospice beschikt al sedert zijn bestaan over een groep van ruim 100 vrijwilligers, van wie velen er al jarenlang actief zijn. Zonder deze medewerkers zou het niet mogelijk zijn om Zenit op verantwoorde wijze te exploiteren. Deze vrijwilligers staan bij de Vrienden van Zenit hoog aangeschreven, vandaar dat wij een soort stimuleringsfonds hebben om hen af en toe een 'schouderklopje' te geven. Dit realiseren wij door de kosten van een jaarlijks avondje uit van de diverse werkgroepen voor een belangrijk deel te vergoeden. Alle werkgroepen maken hier dankbaar gebruik van en ervaren daarbij tevens een positieve stimulans voor de teamgeest.

In november jl. hebben wij uw jaarlijkse donatie weer mogen ontvangen, waarmee wij opnieuw in staat zijn om de vrijwilligers een keer te verwennen en de kosten van de nieuwsbrieven mee te financieren. Momenteel beraden wij ons over een verzoek van het bestuur van Zenit om een substantiële bijdrage te leveren in de kosten van vervanging van de TV-apparatuur op de gastenkamers. Wij danken alle donateurs en andere sponsors voor hun bijdrage en hopen ook in de komende jaren daarop te mogen rekenen.

*Stichting Vrienden van Hospice Zenit,
Inge Adriaansens, penningmeester.*



**aan het eind van dit jaar wensen wij
geïnspireerd door de kleuren
blauw, rood en bronsbruin ...**

VREDE, KRACHT EN GEBORGENHEID

de redactie

Viltten wandkleed door Willemijn de Koning-Faber





JIJ HEBT OOK EEN MOOIE BAAN *Cis!*

Die zin sprak iemand een paar weken geleden uit, en die is in mijn hoofd blijven hangen. Het klopt: ik heb een mooie baan! Hieronder een kleine impressie.

De dag erna: er kwam een "nieuwe" vrijwilliger proefdraaien voor de wasgroep, ik had een gesprek met iemand die graag als fotograaf bij de Nieuwsbrief groep aan wil sluiten en er kwam een aanmeldformulier in mijn mailbox van een vrijwilliger. Het leek of de vrijwilligers uit de hemel kwamen vallen. Wat een rijkdom. Ze zijn allemaal aangenomen, en al aan de slag!

Inmiddels zijn we (verpleging en verzorging) ons aan het bekwamen om het Elektronisch zorgdossier (ECD) verder te digitaliseren. Dat geeft veranderingen waar we niet dol op zijn, en alles kost dan meer tijd om er vaardig in te worden. Ik zie weinig collega's daar warm van worden. Hooguit van (ingehouden) boosheid, dat dit nu allemaal weer moet. Ik houd me voor dat dit van voorbijgaande aard is en probeer het toch maar als een uitdaging te zien. Dat valt niet mee en het kost veel tijd. Echt het minder favoriete stuk van mijn werk.

In huis is het erg afwisselend geweest. Vorige week begon op maandag met twee gasten in huis en op vrijdag zijn er zes en staat er nog iemand op de wachtlijst.

Van de week kwam een mevrouw wiens man hier vorig jaar overleden is. Ze had behoefte aan informatie over die tijd omdat het allemaal zo snel gegaan was. Het dossier is dan

een goede bron van informatie. Verschillende vragen en twijfels kregen een antwoord of een andere wending. Ze ging verdrietig en ook 'tevreden' naar huis, de informatie hielp haar.

Gisteren was het ontzettend druk; we hadden inmiddels zeven gasten en ook veel familie in huis. Dat vraagt dan veel van het beroepspersoneel en de vrijwilligers. Steeds overschakelen en afstemmen. En tussendoor komen er mensen om een donatie af te geven. Nagepraat over de uitvaart en over de tijd hier. Herinneringen opgehaald, en ook gelachen om sommige situaties!

Vandaag was een bijzondere dag: er was een extra vrijwilliger omdat er drukte was voorzien. En zo druk als het in de ochtend was, zo rustig werd het in de middag. Er zijn twee mensen overleden. Allebei in alle rust en met hun geliefden om zich heen. Geëmotioneerde families, veel koffie en soep. Tranen van verdriet, gemis, ontredning én opluchting. Een heftige dag ook voor de verpleegkundige die alles aanstuurt en coördineert.

En met een verdrietig en voldaan gevoel van de coördinator. Deze zieke mensen kunnen we niet helpen om het leven te behouden. We kunnen hen wel liefdevolle, deskundige zorg bieden, waardoor er een comfortabel en waardevol afscheid kan zijn. Twee heel verschillende overlijdens met twee families die hun dank en waardering achterlaten voor alle medewerkers van ons hospice.

Cis van Deurssen, coördinator

Colofon

De nieuwsbrief van Hospice Zenit verschijnt tweemaal per jaar in de maanden juni en december

Redactie: Werkgroep Nieuwsbrief

Twan Christians
Ingrid Driessen
Audrey Kusters
Adie Steen
Herman Verheijen

E-mail: christiansmarcellis@home.nl

Telefoon: 06 2789 2899

Foto's: Mieke Custers
Han Siebers
Rianne Verbong

Bezorgers: Bert Elderhorst
Marij Peeters

Postbezorging: Postvak50 (gratis)

Opmaak: Marloes van Lier

Druk/Print: Print & Media van den Munckhof
Venray

Oplage: 650 stuks

Hospice Zenit: Hoenderstraat 95e
5801 CJ Venray
Tel. 0478 551434

Website: www.hospicezenit.nl

VRIENDEN

Stichting Vrienden Hospice Zenit ontving dit bericht:

Leuk dat Stichting Vrienden Hospice Zenit heeft meegedaan aan Rabo ClubSupport bij Rabobank Horst Venray.

Met Rabo ClubSupport vieren we samen de winst. De échte winst. Zodat jullie, Stichting Vrienden Hospice Zenit, kunnen blijven doen wat jullie nu al doen. Mensen samenbrengen. Talenten benutten. Een sociaal netwerk opbouwen. Elkaar verder helpen. Daar heeft de hele maatschappij baat bij. Onze wereld, buurt voor buurt, beter maken. De uitslag vind je terug op onze website. Het filmpje van de finaleavond is te bekijken: https://www.youtube.com/watch?v=Shq_1V7RdZA

*Met vriendelijke groet,
Rabobank Horst Venray*

Erik Peters reageerde namens Vrienden van het Hospice aansluitend: *'Voor ons het mooiste resultaat ooit! Met € 1418,43 kregen wij de een na hoogste bijdrage! Gelukkig kreeg de Zenit zelf ook een mooie bijdrage, € 959,41. Samen toch € 2377,84 voor de Zenit. Een geweldig resultaat.'*



Deze nieuwsbrief wordt mede mogelijk gemaakt door Drukkerij van den Munckhof en de Vrienden van Zenit

